

ПЕРША МАНДРІВКА СИНДБАДА

Колись давно жив у місті Багдаді купець, якого звали Синдбад. У нього було багато краму та грошей, і його кораблі плавали всіма морями. Капітани кораблів, повертаючись із подорожей, розповідали Синдбадові дивовижні історії про свої пригоди та про далекі країни, де вони побували.

Синдбад слухав їхні розповіді, і йому все більше й більше кортіло на власні очі побачити чудеса дивовижних чужих країн.

І ось він вирішив податися в далекі мандри.

Він накупив багато товарів, обрав найшвидший і найміцніший корабель і вирушив у дорогу. З ним поїхали й інші купці зі своїм крамом.

Довго плів їхній корабель від моря до моря, від суші до суші, а стоячи на причалі, вони продавали чи обмінювали свої товари.

Одного разу, коли вони вже багато днів і ночей не бачили землі, матрос на щоглі вигукнув:

— Берег! Берег!

Капітан спрямував корабель до берега й кинув якір біля великого зеленого острова. Там росли чудові квіти, а на гілках тінистих дерев співали барвисті птахи.

Мандрівники зійшли на землю, аби відпочити від хитавиці. Хтось почав розпалювати вогнище й варити обід, хтось прав

у дерев'яних ночвах, а інші прогулювалися островом. Синдбад також пішов погуляти й непомітно для себе віддалився від берега. Зненацька земля заворушилася в нього під ногами, і він почув гучний крик капітана:

— Рятуйтеся! Біжіть до корабля! Це не острів, а велетенська риба!

І справді, це була риба. Її занесло піском, на ній виростили дерева, і вона стала схожою на острів. Проте коли мандрівники розпалили вогонь, рибі припекло бік, і вона заворушилася.

— Хутчій! Хутчій! — кричав капітан. — Вона ось-ось пірне на дно!

Купці покидали свої котли й ночви та із жахом кинулися до корабля. Але добігти встигли лише ті, хто був біля самісінького берега. Риба-острів занурилася глибоко в море,

і кожен, хто запізнився, потонув. Страшні хвилі зімкнулися над людьми.

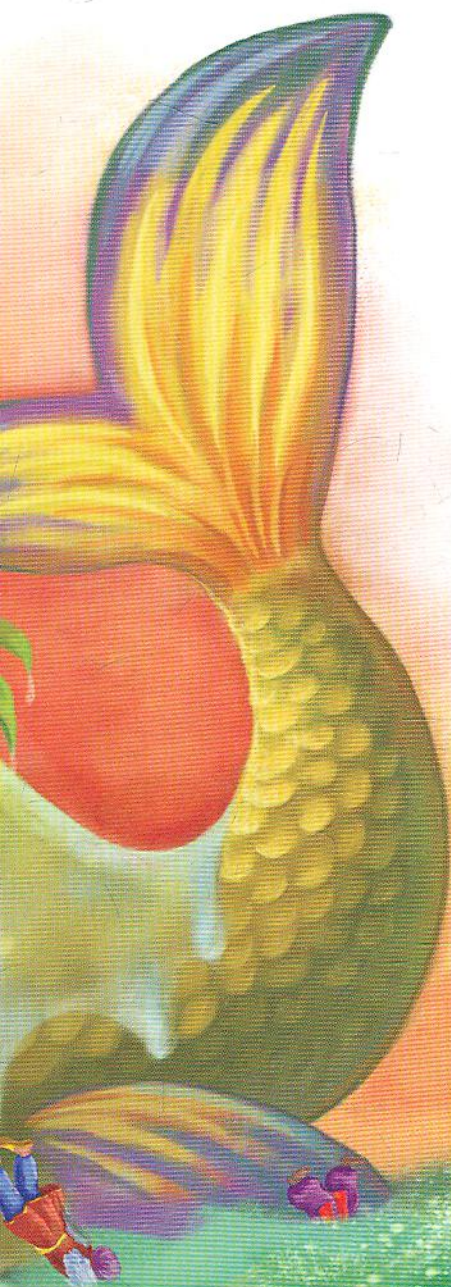
Синдбад також не встиг добігти до корабля. Хвилі навалилися на нього, але він добре плавав і виринув на поверхню моря. Повз нього пливли великі ночви, у яких купці щойно прали білизну. Синдбад сів верхи на ночви та спробував гребти ногами. Але хвилі кидали ночви на всі боки, і Синдбад не міг ними керувати.

А капітан корабля наказав підняти вітрила й поплив геть від цього місця, навіть не поглянувши на тих, хто тонув.

Синдбад довго дивився вслід кораблю, а коли корабель зник вдалині, він заплакав від горя й відчаю. Тепер йому не варто було чекати на порятунок.

Хвилі здіймалися та кидали ночви з одного боку на інший весь день і всю ніч. А вранці Синдбад раптом побачив, що його прибило до високого берега. Синдбад схопився за гілки дерева, які висіли над водою, і з останніх сил виліз на берег. Щойно Синдбад відчув тверду землю, він упав на траву й лежав, наче мертвий, весь день і всю ніч.

Уранці він вирішив пошукати якогось харчу. Він дійшов до великого зеленого луку, укритого барвистими квітами, і раптом побачив перед собою коня, найпрекраснішого у світі. Ноги коня були сплутані, і він скуб траву на лузі.

Синдбад зупинився, милуючись цим конем. А потім побачив неподалік чоловіка, який біг, розмахуючи руками, і щось гукав. Він підбіг до Синдбада й запитав його:

— Хто ти такий? Звідки ти і як потрапив до нашої країни?

— О добродію,— відповів Синдбад,— я чужоземець. Я плив на кораблі морем, і моє судно затонуло, а мені вдалося схопитися за ночви, у яких прали білизну. Хвилі носили мене морем, допоки не принесли до ваших берегів. Скажи мені, чий це кінь такий гарний і чому він самотньо тут пасеться?

— Знай же,— відповів чоловік,— що я конюх царя аль-Михрджана. Нас багато, і кожний із нас доглядає лише одного коня. Увечері ми приводимо їх пастися на цей луг, а вранці відводимо назад до стайні. Наш цар дуже любить чужоземців. Ходімо до нього — він зустріне тебе радо й буде з тобою ласкавим.

— Дякую щиро, чоловіче, за твою доброту,— відповів Синдбад.

Конюх надів на коня срібну вуздечку, зняв пута й повів до міста. Синдбад пішов слідом за конюхом.

Незабаром вони прийшли до палацу, і Синдбада завели до зали, де сидів на високому троні цар аль-Михрджан. Цар був приятним із Синдбадом, став його розпитувати. І Синдбад розповів тому про все, що з ним трапилося. Аль-Михрджан зробив йому ласку і призначив його керувати гаванню.

Від ранку до вечора стояв Синдбад на пристані й записував кораблі, які заходили в гавань. Він довго прожив у країні царя аль-Михрджана, і щоразу, коли до пристані підходив корабель, Синдбад запитував купців і матросів, у якому напрямку розташоване місто Багдад. Але ніхто з них нічого не чув про Багдад, і Синдбад майже втратив надію на те, що побачить рідну землю.

А цар аль-Михрджан дуже полюбив Синдбада та зробив його своїм наблизеним. Він часто розмовляв з ним про його країну і, об'їжджаючи свої володіння, завжди брав Синдбада із собою.